

A szentek köztünk jártak - Szent Szeverin

A soproni bor - című könyvben olvastam először, hogy Kr. után 392. - II. Valentinus császár feladta a várost (Scarbantiát) az erősödő nomád támadások miatt, a szőlőkultúra hanyatlani kezdett, de teljesen nem szűnt meg. Ennek bizonyítéka, hogy Szent Severin noricum apostol "ad vineas" (a szőlőkhöz) vonult vissza elmélkedni. Az említés szöveget ütött a fejembe és keresni kezdtem, ki volt Severin / Szeverin és mit keresett Scarbantiában?

"Szent Szeverin szerzetes életének hátterét a római birodalom összeomlásának és a germán törzsek dél felé nyomulásának viharos időszaka adja. Noricum – római tartomány a Dunától délre – helyzetére a vonuló hadakra jellemző tragédia – fosztogatás, öldöklés, a rettegés, a reménytelenség volt jellemző. Az kor tragédiáját átérző szerzetesek, a Noricumban élénk és virágzó missziós szolgálatot folytattak. Tevékenységüket a kiépült egyházi szervezetek: templomok és kolostorok hálózata biztosította. Szent Szeverin tanítványának, Eugippiusnak (+ 533 után), a Vita Sancti Severini írása emlékszik meg munkásságáról. Az írás nem tér ki származására, pontos korát sem közli – születése 410. körülre tehető. Valószínű előkelő származású római volt [származásának helyét többféleképpen igyekeznek meghatározni: római volt-, Észak-Afrikából, vagy Kis-Ázsiából származott, esetleg hun lehetett(!)], a hatvanas évek elején került a Noricumba, ahol a haláláig tevékenykedett. Alsó- és Felső-Ausztria vidékein tűnt fel mint vándormissziós. Először Noricum legkeletibb városában, Asturisban (Klosterneuburg) telepedett le. Favianis (ma Ausztria, Mautern a Duna mellett) városka mellett kolostort alapított, s ez huzamos tartózkodási helyül szolgált. Szolgálatát túlterjedt Noricum nyugati határain és Dél-Noricumon, s felölelte a Dráva vidékét is. Fő gondját a leginkább veszélyeztetett határvidékek képezték. Lelkipásztori munkájában főként arra törekedett, hogy a hitet felébressze és ébren tartsa az egyszerű népben éppúgy, mint a papságban. Meghatározott regulával befolyásolta környezetét szerzetesi életét. A megszervezett beteggyógyítás mellett különös gondja volt a foglyok és a szegények ellátására. A róluk való gondoskodást olyan jól megszervezte, hogy hatáskörének csaknem minden városában és kastélyában táplálták a szegényeket. De gondoskodott a rászoruló felruházásáról is. Karitatív tevékenysége segélyforrásként szolgált a tized beszolgáltatása, amelyet nyomatékosan megkövetelt. Feladatai megvalósításában megbízható segítőként álltak mellette a szerzetesek. A politikai zűrzavarokban és háborús cselekményekben gyakran békét szerzett. Egyszerű szerzetesként a tartomány voltaképpen lelki feje volt; a püspökök is figyeltek szavára. Jelentős politikai hatalmával élve Szeverin arra törekedett, hogy megtartsa a római népi elemeket, vele együtt a római kultúrát és a kereszténység fennmaradását. Hogy még halálában se kerüljön barbár uralom alá, úgy rendelkezett, hogy holttestét a tartomány kiürítésekor vigyék át Itáliába. Favianisi kolostorában halt meg rövid szenvedés után 482. január 8-án, és ott is temették el. Ma a Nápoly melletti Frattamaggioreban nyugszanak földi maradványai. Tevékenységének ígéje: Ima, böjt és az irgalmas szeretet cselekedetei: ezek teszik értékessé az embert!" (wikipedia)

Tudjuk, hogy járt Savariában is, mert pont életének leírása egyik bizonyítéka a 456-os savariai földrengésnek, ami a legkorábbi, Magyarország mai területéről feljegyzett rengés. A természeti katasztrófa 456. szeptember 7-én következett be. Noricum Szent Szeverin életének leírásából kiderül, hogy a szent még csak néhány napja élt a városban, amikor a rengés bekövetkezett. A katonák megijedtek és kiszaladtak a városkapun, mivel azt hitték, ellenség tört rájuk. (foldrenges.hu)

Ebből az is következik, hogy járhatott Scarbantiában is. De hogy az "ad vineas" Scarbantiára, a későbbi Sopronra vonatkozna-e, erre utalást sehol nem találtam. A források inkább Wachaura, esetleg Bécsre utalnak, a szent ugyanis a mai Ausztria területén élt és ott alapított kolostort. Szeverin életének hátterét a római birodalom összeomlásának és a germán törzsek dél felé nyomulásának viharos időszaka adja. Noricum helyzete vigasztalan volt: fosztogató és gyújtogató hordák pusztították, mindenre rátelepedett a rettegés, a szegénység és a reménytelenség.

Azt viszont bizonyítja az "ad vineas" említés, hogy a kelta, római korszakok után is, ebben a zűrzavaros időben, művelték a szőlőket Noricumban!